

Fóla acést'a ese in tóta joi-a, — dar prenumeratiunile se primescu in tóte dílele.

Pretíulu pentru Austria pe anu 6 fl. v. a. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. pe trei lune 1 fl. 50. cr.; pentru alte tieri: pe anu 7 fl. 20 cr. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. 60 cr. pe trei lune 1 fl. 80 cr.

Tóte síodienile si banii de prenumeratiune sunt de a tramite la Redactiune: Strat'a lui Leopoldu Nr. 33.

Infalibilitatea Gurei Satului.

Si Gur'a Satului e câte odata infalibilu, nu numai pap'a de la Rom'a. De ce nu? Si pap'a e numai omu, apoi nici Gur'a Satului nu e cuiu de potcova.

Asié de esemplu si acuma e infalibilu, candu vine sê vi anuncie cu tóta cinstea si omeni'a, cá triluniulu presinte va espirá cu numerulu viitoriu.

Va sê díca toti aceia, cárii s'au prenumeratu numai pe trei luni . . . etc. etc. ect. 1 fl. 50 cr

Ce vreu sê tramita tocanarii Gurei Satului.

Frundia verde de fragariu,
Conveni c'unu tocanariu,
Care mi-a fostu conscolariu;
Patru ani s'au fostu plenitu,
De candu nu ne-amu intelnitu,
Apoi chiaru din intemplare
Eu fiindu in Satulu-Mare,
Me dusei intr'o çafana
Si-lu aflai mancandu tocana.
Eu indata-lu cunoscui
Si a-lu salutá 'ncepui:
„Servus frate tocánariu,
Dar, ce cauti in Satu-Mariu? . . .“
„Servus frate multu iubite,
Pare-mi bine de'nteloite;
Cum mai poti de sanctate?
De multu nu te vediuu frate! s. c. l.
Eu de-atuncea facui sporiu,
Cá sumu domnu diregatoriu.“
Dup'acea elu mi-a vorbitu,
Cátu de multu a suferitu,

Pentru limba si natiune
Fost'a chiaru in periciune.
Intre alte discursuni,
Dise cá-su ei romani buni,
Simtiuri bune romanesci
Ca'n tier'a loru nu gasesci.
Inse forte-su superati,
Pentru cá-su calumniati,
Botediandu tieruti'a loru:
„Tier'a-tocanariloru.“
Era pre ei: „tocanari“
Si cu simtiuri de magiari
I-a numitu si Sfederulu,
Draculu duca-lu si pre elu!
Apoi mi s'a mai cáitu,
Ca lucrá necontentu
Pentru limba si natiune,
Conferindu spre scopuri bune.
Badea „Gur'a Satului“
Va fi 'n fundulu iadului.
Apoi nenea Sfederelu

S'a duce chiaru dupa elu;
Inse tiena numai minte
C'oru veni pascile sante,
Si noi toti vomu gratulá,
De in veci nu ne-a uitá,
Si-i-omu face toti o pasca
Din porumbele si esca,
Si-apoi susu-i-omu trimete
La nanasiu sê se desfete!
Inse frate tie-ti credu,
Cá tóte voru fi secretu,
Catra nime sê nu spui,
Sê nui mérga 'n urechi lui,
Cá cine sci ce-ar mai face
De noi éra ar fi pace.“ scl.

„Servus, bemu, ne veselimu,
Bine cá ne intalnimu.
Frundia verde de fragari
Nu vomu mai fi tocánari! —

Fabula din Lugosiu.

I.

In biserica 'n Lugosiu
A sberatu ca unu cocosiu
Si-a sberatu unu puiu de ursu,
Sê s'anda'n ceriuri susu
A lui plansu, a lui oftare,
A lui pofta de-avangiare;
Ceriulu bunu si cu 'ndurare
Ascultà a lui rogare,
Si-acést'a-i prim'a minune,
Ce s'a auditu in lume,
Ca unu glasu de dobitocu
Chiar in ceriu sê afle locu,
O minune cam pré mare
Ce me pune in mirare.
Si dieu ceriu-a farmecatu
Pe toti cei ce au ascultat,
Dupa cum am spusu mai susu,
Valetulu de puiu de ursu, —
Si-a umbritu bietulu poporu
Si cu cétia si cu nuoru,
Ca la cei culti sê nu crêda
Si pe ursu sê mi lu aléga
De deaconu, de santu parinte,
Cum si trébe omu cu minte
La biserica'n Lugosiu
Dupa placulu lui Gogosiu,
Care iute se' nsotî
Cu cinstiti maistori
La o mare adunare
Spre-o 'ntielépta consultare.

II.

Acum cortesii pornira,
Pan' cu totii se 'ntelnira
Sê le spuna sê s'adune
In ocolulu lui Ionu Dunea.
Er candu toti se adunara
Si cu vinu ghftu-si spelara,
Ursu astfelu le vorbiá,
Candu cu toti inchiná:

„Fratiloru cresciniloru!
Ai mei pré iubitoru,
Acum ve dîcu eu de mine,
Mie cînsta se cuvine,
Câ-ci multi ani eu v'am slugitu
Dî si nôpte'am chinuitu,
In iubire am traitu, —
Ve cinstescu si v'am cinstitu;
Vremea-acuma a venitu,
Puiu-mi-o de deaconitu:
Fiti dar buni si m'ascultati,
Votulu lui toti sê i-lu dati!
N'ascultati de venituri
De-ómeni prosti si topituri,
Câ sateanulu e sateanu,
Nu ca mine omu mosceanu!“
Candu multîmea'lu audiea,
Anim'a in ea saltá,
Si cu vinulu lui Dunea
Pentru popa inchiná.
Dupa ce acum gataru,
Si cu toti se 'nvoira,
Ca 'n Lugosiu sê fia pusu
Deaconu unu puiu de ursu,
Ursulu falnicu se mandriá
S'in tonu tare porunciá:
„Ca o jertfa sê s'aduca
Unu iedu crudu din capra siuta!“
Candu iedulu s'a junghiatu
Ei cu toti s'au asiediatu,
Toti rideau se veseliau,
Burt'a bine si-o frecau.

III.

A sositu timpulu oftatu
Si cu toti s'au bucuratu,
Câ'n Lugosiu deaconu va fi
Ursulinusu Moruli;
Dar precum bine se scie,
Puiu-'n menagiaria,
Ce se dice teologia
Plinu de quarte si tertia,

Si vediendu câ nu se póte
Pe ursu la uscatu a-lu scóte,
Otarira deocamdata
Sê remana tréba mórta!
Pana candu nu voru voi
Pré cinstiti maistori,
Tabacari, opincari,
Hentesi si cosiocari,
Gogosioni si Chironi,
Perbulesci si Beroni
Ca s'aléga cum le place
Deacouu sdravanu dar cu pace
Ca si puiu Ustulni
Mosceanu a Lugosiului.

IV.

Dupa ce tóte trecura
Si minicu nu ispravira,
In celiga mi-s'a pusu
Cuscru Dunea si c'una ursu
La „Dragutia“ mi-s'a dusu,
Pentru puiu Morulusu.
Uni dîcu Draguti'a dîsu:
Morulusu e chiaru inchisu,
Câ pare-hia elu nu are
In prostia, ne'nvetiare
Si asié deaconu n'a fi
Ursulinusu Moruli!“ —
Altii dîcu câ le ar fi spusu:
„Voiu uitá ca-i puiu de ursu,
Déca voi mi-é-ti aduce
O miutia de bancuce;
Num'asié deaconu va fi
Ursulinusu Moruli!“

Asceptâmu câ ce-o sê fia
Cu a nôstra deaconia
Capetá-vomu natareu
Pe fetiorulu celui zmeu,
S'au unu omu cu evlavia,
Care n'are nici o „mia!“

Unu literatu pedantu in societatea damelor.

— Scen'a se petrece in Bucovina. —

Ginteanu (unu literatu pedantu) intra in cas'a
Ilenei si face unu complimentu pedanticu: Gaudio
nec non laetitia salit cor meum, inim'a sare de bucu-
ria in sinulu meu de a ve vedé, a mea multu stimata
matrona, si de a gasi pre a nôstra, ca innocintia
ornata mademoiselle, Maria, in buna salute. Grecii
au unu proverbiu sêu o dicala: cacas coracos
calon oon, câ-ci dintr'o asié de stralucita stirpa sêu
radercina, cum e matronitatea vóstra, póte cresce
numai unu astu-felu de crengu, ca a dvóstre virtu-
ositate, scilicet a vóstra stimata fîica, in a carei
innocintia si frumsetia e una vis occulta et quidem
plane magnetica, si care trage la sine-si ferulu ini-

mei mele. Mi-ti scusá, madame si mademoiselle, câ io
nu conversezu in modulu de rondu câ-ci atunce asiu
trebú sê dîcu: o potere magnetica, ce trage la sine-
si ferulu inimei mele. Este deja unu lucru cunoscutu,
est notum, câ astu-feliu de lucruri nu se facu per
attractionem, ci per impulsionem.

Mari'a: Domnulu meu literatu, eu nu sum atátu
de fericita, ca sê pricepu ce-va din coea ce ai
vorbitu.

Ginteanu: Ast'a vine de acolo, mademoiselle
frumosica, câ nu scîi ce e materia striata, dar ast'a
numai in parenthesi. Sê revenimu la materia! Dara
audi, Jone, de ce am vorbitu acum?

Ionu: Despre magnetu, domnule!

Ginteanu: Rem acu tetigisti, asié este. Eu dîcu, cã inocintî'a si frumseti'a mademoiselle este magnetulu, carele trage la sine-si ferulu inimei mele, rôt'a care invêrtesce unelt'a orologiaala a inimei mele, sórele, caldur'a, materia striata, carea e numai singura in stare de a desghiatiá ghiati'a sangelui meu filosoficu, filologicu, si de a-lu aduce in *motiune*, cãci elu, care mai nainte, cum dice poetulu Metamorfoseon, libro secundo, avea unu glaciali frigore pectus, trebue acú sê eschiamãmu cu poetulu ibidem:

In flammés abeo, nunc uror pectore toto!

Ilén'a: Nu vré dlu literatu sê ocupe locu? A face atãtea viersuri, iritédia.

Ginteanu: I danke ret schen. (Toti se asiédia, afara de Mari'a si servitoriulu.)

Iléna: Ce se aude nou in orasiu, dle literatu?

Ginteanu: Nu se aude alt'a nimica, decãtu reutate si esagerãri.

Ilén'a: Intru adevèru! Reutatea incepe din ce in ce totu a precumpeni.

Ginteanu: Si ce este bunu, incepe de a se incupiná. Eu potu jorã per Jovem, madame, cã in deceni'a ast'a s'au facutu atãtea permutãri si progresuri in re literaria, in cãtu me temu, cã vine nou'a barbaries, cã vomu prepadí limb'a nóstra. Mai nainte se vedea scriindu romanesc cum se vorbiã, acú inse per Iovem, scriu si cu totu altu-foliu rostescu cele sorise. Acesti filologi au atãt'a „ignorantia,” „impertinentia,” „arogantia,” incãtu acú scriú *eli* in locu de *ei*. O tempora, o mores! Ignoranti'a, impertinenti'a, aroganti'a se inradecinéza intru atãt'a, incãtu asta-di se afla filologi, carii nu sciú, cã fonetismulu e adevèrat'a basa in ortogarafia. Dar eu potu singuru statuã unu esemplu, despre care, madame si mademoiselle, ve veti mirã. Ione mergi pe cãte-va minute afara, eu am ce-va sê dîou, ce sê nu audi! (Ionu ese, Ginteanu continua sioptindu:) Eu am audftu, cã unu filologu din Moldov'a a cufundatu, chiar publice in catedra, *tiune* cu *ctiune* si *tiune*. Asta-i o barbaries, ér alt'a mai precumpenitória este, cã si junii incepu de a scrie opuri si de a se interesã despre progresulu natiunii. Sê sciti, ast'a inca in puplicu, importandu chiar invitãri de prenumeratiune pe la Romani.

Ilén'a: Ast'a-i ce-va oribilu!

Ginteanu: Ast'a poti sê dîci, madame, cã-ci prin ast'a aréta junii, cã nu li place modulu de mai nainte, candu eram eu inca studinte, ci vreu ca madamele emancipatiune. O „ignorantia,” „impertinentia,” „arogantia,” „ambitiune” ne mai audita! Dar sê nu ne ocupãmu multu cu materi'a ast'a; perulu de pe capu mi-stã in susu, candu gandescu la ast'a. Sê faca fia-care ce-i place; eu pentru mine intru in urmele betraniloru. Trebuie sê me ducu.

Ilén'a } Adio!
Mari'a }

Care ce platesce.

— Du-te! nu platesti nici o cépa degerata; te-asiu vinde de diece ori, pan' tu m'ai vinde odata.
— Ai dreptu, cã-ci nime nu mi-ar dá pentru tine ceva.

TANDA si MANDA.

T. Frate mando, am auditu, cã ai fostu la licitarea scauneloru, pe cari siedeau represintantii poporului in Sibíiu.

M. Fostu.

T. D'apoi scumpu s'au vendutu?

M. Scumpu si nu pré, dupa cum au fostu ómenii cari siediuira pe ele.

T. Cari au fostu mai ieftine?

M. Pe cari siediuira cei ce atunci fura decorati.

T. Dreptu-i, cã nici unu ovreu nu a fostu la licitare?

M. Dreptu, cã-ci ei ascépta sê cumpere din diet'a Ungariei scaunele lui Lónyai si Mikó.

T. Frate Mando, affi ce-va asemenare intre judecatoriile din . . . sê-i dicemu Camciatc'a, si intre otele?

M. Aflu, cã-ci sub pórt'a ambeloru se afla tarife.

T. Dar affi tu totusi deosebire intre ele?

M. Aflu, cã-ci in un'a e scrisu pretiulu obiectoru, pe candu in cealalta e lasatu in arbitriulu judecatoriului.

T. Óre de ce nu se grabescu regimulu a gatã telegrafulu intre Oradea-mare si Clusiu?

M. Pentru cã i s'a predísu, cã pe acea cale au sê fia insciniintiatii Romani ardeleni despre egal'a loru indreptãtíre.

Resbunare curiósã.

— De ce ti-mariti fét'a dupa inimiculu teu celu mai mare?

— Ca sê-mi resbunu.

Observarea.

— Dieu nu mai sunt ómeni de omenia in lumea acésta — díse óre-cine fiindu insielatu.

— Déca credi cã-e asié — i observã unu cunoscutu — atunci ar trebui, din crutiare catra tine, ca numai dupa mórte sê-ti esprimi credinti'a acést'a.

Capitalu pré pucinu.

— Domnisióra! cutezu a ve cere de socia!

— Regretu, dlu meu!

— Dór' nu am doveditu destulu interesu pentru dta?

— Interesu da, inse — capitalu pré pucinu.

Te omóra cu omeni'a.

— Veniti, veniti dragelorú melela congresulu nostru din Pesta, pentruc á aice sunt sale mai coméde!

— Multiamimu de omeni'a, dar inchepe-vomu noi si la Blasiu!

— Stati, Romani, nu fugiti! Haidati sê ve dau o fôia!
— Sê ne ferésca Ddieu!

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoru: **Iosifu Vulcanu.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piati'a Pesciloru Nr. 9.